

Дело C-9/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

10 януари 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Finanzgericht Hamburg (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 декември 2019 г.

Жалбоподател:

Grundstücksgemeinschaft Kollaustraße 136

Отвeтник:

Finanzamt Hamburg-Oberalster

Finanzgericht Hamburg

Определение

по дело

Grundstücksgemeinschaft Kollaustraße 136

[...] Хамбург,

- жалбоподател -

[...]

срещу

Finanzamt Hamburg-Oberalster

[...]

- отвeтник -

О Т Н О С Н О   данък върху добавената стойност за периода 2013 г.—
2015 г.
авансово плащане на данъка върху добавената стойност за
2016 г.

Finanzgericht Hamburg (Финансов съд, Хамбург) на 10 декември 2019 г. [...]

[...] [ориг. 2]

определи:

I. На основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) поставя на Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. Допуска ли член 167 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност национална правна уредба, която предвижда, че правото на приспадане на платен по получени доставки ДДС възниква още в момента на извършване на сделката и в случаите, когато съгласно националното право ДДС става изискуем от доставчика на стоки или услуги едва при получаването на възнаграждението, но възнаграждението все е още не е било платено?

2. При отрицателен отговор на първия въпрос: допуска ли член 167 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност национална правна уредба, която предвижда, че правото на приспадане на платен по получени доставки ДДС не може да бъде упражнено за данъчния период, в който възнаграждението е било платено, при положение че ДДС става изискуем от доставчика на стоки или услуги едва при получаването на възнаграждението, доставката вече е била извършена в по-ранен данъчен период и съгласно националното право вече не е възможно да бъде упражнено правото на приспадане на платения по получени доставки ДДС за този по-ранен данъчен период поради изтекъл давностен срок?

II. Спира производството по делото до произнасянето на Съда на Европейския съюз. [ориг. 3]

УКАЗАНИЯ ОТНОСНО ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА ОБЖАЛВАНЕ

[...] [ориг. 4]

A. Факти и предмет на спора

- 1 Страните спорят по въпроса дали правото на приспадане на платения по получени доставки данък върху добавената стойност (наричан по-нататък

„ДДС“) на получателя на доставки по член 15, параграф 1, първо изречение, точка 1 от германския Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStG“) възниква още в момента на извършването на доставката или едва в момента на плащане на възнаграждението, когато доставчикът изчислява размера на ДДС на база получени възнаграждения (т.нар. данъчнозадължено лице, което плаща ДДС съгласно правилото за облагане на действителното плащане).

- 2 През процесните години жалбоподателят, гражданско дружество, реализира оборот от отдаването под наем на поземлен имот, предназначен за промишлени цели. От своя страна жалбоподателят е наел този поземлен имот. Както жалбоподателят, така и наемодателят му валидно се отказват от освобождаването от ДДС на такива доставки по отдаването под наем и следователно избират тези доставки да бъдат облагани с ДДС. Данъчната администрация разрешава и на двамата по реда на член 20 от UStG да изчисляват размера на данъка не на база договорено възнаграждение, а на база получено възнаграждение. Жалбоподателят разполага с надлежно издадена фактура за продължително изпълнение на престацията под формата на договора за наем.
- 3 Считано от 2004 г., плащането на дължимия от жалбоподателя наем е отчасти отсрочено. Вследствие на това жалбоподателят заплаща сумите за предоставянето на поземления имот за ползване за периода от 2009 г. до 2012 г. през процесните 2013—2016 г. По-конкретно тези плащания се отнасят, както следва:

през 2013 г.:	22 382,00 EUR <u>16 898,00 EUR</u> 39 280,00 EUR	за период на наемане през 2009 г. за период на наемане през 2010 г.
през 2014 г.:	14 075,00 EUR <u>25 204,00 EUR</u> 39 280,00 EUR	за период на наемане през 2010 г. за период за наемане през 2011 г.
през 2015 г.:	5 769,30 EUR <u>1 370,70 EUR</u> 7 140,00 EUR	за период на наемане през 2011 г. за период на наемане през 2012 г.
през 2016 г.:	<u>7 140,00 EUR</u> 7 140,00 EUR	за период на наемане през 2012 г.

[ориг. 5]

- 4 Освен това през 2016 г. наемодателят опрощава на жалбоподателя останалия дълг в размер на 22 462, EUR.
- 5 Всяко едно от посочените плащания включва 19 % ДДС. Жалбоподателят упражнява правото си на приспадане на платения по получени доставки ДДС — независимо от периода на наемане, за който са били предназначени плащанията — винаги през периода на авансово деклариране на данъка, респективно през календарната година, през която е извършено плащането.
- 6 В рамките на проверка по ДДС, извършена на място, този подход е отхвърлен. Инспекторът приема, че правото на приспадане е възникнало още в момента на извършване на сделката — в случая в момента на ежемесечното предоставяне на поземления имот за ползване — и че поради това е трябвало всеки път това право да бъде упражнено за съответния период. Впоследствие на 15 юни 2017 г. са издадени актове за установяване на съответни задължения по ДДС за периода от 2011 г. до 2015 г., както и актове за установяване на задължения за авансово плащане на ДДС за 2016 г. В тези актове размерът на ДДС по получени доставки вече е изчислен не на база на извършените през всяка година плащания, а на база на договорения за всяка година наем. Този подход поражда по отношение на процесните години следните данъчни последици:
  - за 2013 г.: платен по получени доставки ДДС в по-малък размер, респективно ДДС в размер на 6 271,60 EUR;
  - за 2014 г.: платен по получени доставки ДДС в по-малък размер, респективно ДДС в размер на 6 271,60 EUR;
  - за 2015 г.: платен по получени доставки ДДС в по-малък размер, респективно ДДС в размер на 1 140,00 EUR;
  - за 2016 г.: платен по получени доставки ДДС в по-малък размер, респективно ДДС в размер на 4 726,47 EUR.
- 7 За 2011 г. и 2012 г. размерът на данъка е намален с 2 759,79, съответно с 2 665,32 EUR, тъй като сумата на отново неплатените през тези години наеми е в по-голям размер от сумата на плащанията, съответно извършени за предходните години. Поради това актовете за 2011 г. и 2012 г. не са предмет на спора.
- 8 Актовете за 2011 г. не са изменени, тъй като вече е бил изтекъл давностният срок за това. Тези актове също не са предмет на спора. В резултат от това ДДС, включен в плащанията за наем, извършени през 2013 г. и 2014 г. за периодите на наемане през 2009 г. и 2010 г., не е бил взет предвид като платен от жалбоподателя по получени доставки. **[ориг. 6]**. През 2009 г. и 2010 г. жалбоподателят не приспада този начислен по получени доставки ДДС. Ответникът не признава този данък за 2013 г. и 2014 г. с мотива, че

правото на приспадане е възникнало още през 2009 г., съответно през 2010 г. и е трябвало да бъде упражнено още по онова време.

- 9 На 3 юли 2017 г. жалбоподателят подава по административен ред жалби срещу актовете от 15 юни 2017 г. за установяване на задължения по ДДС, респективно за установяване на задължения за авансово плащане на ДДС за периода от 2013 г. до 2016 г. Жалбите са отхвърлени на 8 ноември 2017 г. Вследствие на това на 28 ноември 2017 г. жалбоподателят подава жалба по съдебен ред.
- 10 Жалбоподателят твърди, че обжалваните актове нарушават Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“). Според жалбоподателя с оглед на тази директива тезата на ответника, че правото на приспадане на платен по получени доставки ДДС възниква винаги още в момента на извършване на сделката, не е правилна. Напротив, когато доставчикът изчислявал размера на дължимия от него данък на база получени възнаграждения, правото на приспадане на получателя на доставката възниквало едва в момента на заплащане на възнаграждението от получателя на доставката. Поради това жалбоподателят законосъобразно упражнил правото си на приспадане едва през годината на извършване на плащането.

Б. Релевантни разпоредби

I. Националното право

- 11 Релевантните разпоредби от германския Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStG“) гласят следното:

„Член 13 Възникване на данъчното задължение

(1) Данъчното задължение възниква:

1.

по отношение на доставките на стоки и услуги

а)

при изчисляване на размера на данъка на база на договорените възнаграждения (член 16, параграф 1, първо изречение) — от датата, на която изтича периодът на авансово деклариране на данъка, в който са изпълнени доставките. Това правило се прилага и по отношение на частичните доставки. Такива доставки са налице, когато възнаграждението за определени части от делима от икономическа гледна точка доставка е договорено отделно. Когато възнаграждението е получено изцяло или

частично, преди да е извършена доставката или частичната доставка, данъчното задължение възниква по отношение на тази доставка или частична доставка **[ориг. 7]** от датата, на която изтича периодът на авансово деклариране на данъка, през който възнаграждението е получено изцяло или частично;

b)

при изчисляване на размера на данъка на база на получените възнаграждения (член 20) — от датата, на която изтича периодът на авансово деклариране на данъка, през който са получени възнагражденията; [...]“.

„Член 15 Приспадане на данъка

(1) Данъчнозадълженото лице може да приспадне следните платени по получени доставки данъци:

1.

дължимия по закон данък за доставки на стоки и услуги, извършени от друго данъчнозадължено лице за нуждите на неговото предприятие. За да упражни правото на приспадане на данъка, данъчнозадълженото лице трябва да притежава фактура, изготвена в съответствие с членове 14 и 14а. [...]“.

„Член 16 Изчисляване на размера на данъка, данъчен период и индивидуален режим на данъчно облагане

(1) С изключение на случаите, когато се прилага член 20, размерът на данъка се изчислява на база на договорените възнаграждения. Данъчният период съвпада с календарната година. [...]

(2) От размера на данъка, изчислен в съответствие с параграф 1, се изваждат попадащите в данъчния период суми на начисления по получени доставки данък, които съгласно член 15 подлежат на приспадане. [...]“.

„Член 20 Изчисляване на размера на данъка на база на получените възнаграждения

Данъчната служба може по искане да разреши на данъчнозадължено лице:

1.

чийто общ оборот (член 19, параграф 3) през предходната календарна година не надвишава 500 000 EUR, или

2.

който съгласно член 148 от Abgabenordnung (Данъчен кодекс) е освободен от задължението да води счетоводни регистри и редовно да изготвя счетоводни отчети въз основа на годишно изготвени инвентари, или

3.

който извършва дейност като упражняващо свободна професия лице по смисъла на член 18, параграф 1, точка 1 от Einkommensteuergesetz (Закон за данъка върху доходите)

да изчислява размера на данъка не на база договорено възнаграждение (член 16, параграф 1, първо изречение), а на база получено възнаграждение. [...]“.

II. Правото на Съюза

- 12 Според запитващата юрисдикция от значение за главното производство са следните разпоредби от Директивата за ДДС: **[ориг. 8]**

„Член 63

Данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени“.

„Член 66

Чрез дерогация от членове 63, 64 и 65 държавите членки могат да предвидят, че ДДС става изискуем по отношение на някои сделки или за някои категории данъчнозадължени лица в някой от следните моменти

[...]

б) не по-късно от момента на получаването на плащането;

[...]“.

„Член 167

Правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем“.

„Член 167а

Държавите членки могат да предвидят в рамките на незадължителен режим, че правото на приспадане за данъчнозадължените лица, чийто ДДС става изискуем единствено в съответствие с член 66, буква б), се отлага до момента, в който ДДС върху доставените стоки или услуги е платен на доставчика.

[...]“.

„Член 179

Данъчнозадълженото лице извършва приспадането чрез изваждане от общата сума на дължимия ДДС за даден данъчен период на общата сума на ДДС по отношение на който по време на същия данъчен период е възникнало и е упражнено правото на приспадане в съответствие с член 178.

[...]“.

„Член 180

Държавите членки могат да разрешат данъчнозадълженото лице да извърши приспадане, което то не е извършило в съответствие с членове 178 и 179“.

„Член 226

Без да се засягат специалните разпоредби, предвидени в настоящата директива, само следните данни се изискват задължително за целите на ДДС на фактурите, издадени в съответствие с членове 220 и 221:

[...]

7а. когато ДДС става изискуем при [ориг. 9] получаване на плащането в съответствие с член 66, буква б) и правото на приспадане възниква, когато подлежащият на приспадане данък става изискуем, вписване „касова отчетност“;

[...]“.

В. Обосновка на преюдициалните въпроси

И. Първи преюдициален въпрос

- 13 С първия въпрос се цели да се изясни дали правото на приспадане по смисъла на член 167 от Директивата за ДДС във всички случаи винаги възниква едва по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем или — както счита ответникът — държавите членки могат да дерогират този принцип в случаите, когато в националната правна уредба е въведен незадължителният режим, предвиден в член 66, буква б) от Директивата за ДДС, вследствие на което националната правна уредба предвижда, че данъкът става изискуем от доставчика едва в момента на получаването на възнаграждението.

1. Правен анализ въз основа на националното право

- 14 Застъпената от ответника теза изглежда правилна от гледна точка на националното право. От член 15, параграф 1, първо изречение, точка 1 от UStG следва, че правото на възстановяване възниква, когато доставката на стоки или услуги е била извършена.
- 15 В това отношение е без значение в кой момент ДДС става изискуем от доставчика на услуги. По-специално е без значение дали доставчикът на услуги изчислява размера на ДДС на база на получените възнаграждения в съответствие с член 16, параграф 1, първо изречение (данъчнозадължено лице, което плаща ДДС съгласно принципа на облагане на догорената насрещна престация) или изчислява размера на ДДС съгласно член 20 на база на получените възнаграждения (данъчнозадължено лице, което плаща ДДС съгласно правилото за облагане на действителното плащане). Наистина, съгласно член 13, параграф 1, буква b) от UStG данъкът става изискуем от доставчика на услуги в хипотезите по член 20 от UStG едва в момента, в който доставчикът получава възнаграждението. Разпоредбата на член 20 от UStG обаче не влияе върху момента на приспадането на данъка по получени доставки от получателя на доставката [...] **[ориг. 10]** [...].
- 16 Същото следва и от обстоятелството, че правото на приспадане по член 15, параграф 1, първо изречение, точка 1 от UStG се отнася само до „дължимия по закон данък“. От този израз не следва, че задължителна предпоставка за възникването на правото да се иска приспадане е данъкът вече да е станал изискуем от доставчика на услуги. Чрез тази характеристика се уточнява по същество, че трябва да е налице сделка, която съгласно UStG е облагаема и подлежи на облагане, както и че не възниква право на приспадане за неправилно посочен данък [...].
- 17 За приспадането на данъка от получателя на доставката също така е без значение дали той самият се облага на база на договорените възнаграждения или на база на получените възнаграждения. Германският законодател не се е възползвал от предоставената в член 167а от Директивата за ДДС възможност да обуслови приспадането на данъка за данъчнозадължените по ДДС лица, които плащат данъка съгласно правилото за облагане на действителното плащане, от плащането на възнаграждението.
- 18 От гореизложеното следва, че съгласно националното право правото на получателя на доставката да иска приспадане възниква още в момента на извършването на сделката и в случаите, когато доставчикът на услуги е данъчнозадължено по ДДС лице, което плаща данъка съгласно правилото за облагане на действителното плащане, но все още не е получил възнаграждението. В тази хипотеза получателят на доставката придобива право да иска приспадане, макар че доставчикът на услуги все още не дължи съответния ДДС.

2. Съмнения относно тълкуването на правото на Съюза

- 19 Преценката би могла да бъде различна с оглед на член 167 от Директивата за ДДС. Съгласно тази разпоредба правото на получателя на доставката да иска приспадане възниква едва по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.
- 20 а) Съгласно член 66, буква б) от Директивата за ДДС държавите членки могат да предвидят, че ДДС става изискуем от някои данъчнозадължени лица едва от момента на получаването **[ориг. 11]** на възнаграждението. Националният законодател се е възползвал от тази възможност в член 13, параграф 1, буква б) от UStG. Съгласно националното право обаче правото да се иска приспадане и в тези хипотези възниква още от момента, в който е била извършена доставката на стоки или услуги. При това положение, строго прилагана, разпоредбата на член 167 от Директивата за ДДС е в разрез с националното право, тъй като се прекъсва уредената в член 167 от Директивата за ДДС взаимовръзка между изискуемостта на ДДС и правото да се иска приспадане [...]. Както изглежда, Съдът все още не се е произнесъл по тази проблематика (оставен открита в Съд на Европейския съюз, решение от 16 май 2013 г., С-169/12, т. 33 и сл.).
- 21 Тезата за стриктно прилагане на член 167 от Директивата за ДДС би могла да се подкрепя наред с ясният текст на разпоредбата и от новата точка 7а от член 226 от Директивата за ДДС, въведена с Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране (ОВ L 189, стр. 1, т.нар. Директива за фактурирането). Съгласно тази точка задължително се изисква във фактурата да фигурира вписването „касова отчетност“, когато изискуемостта на ДДС се урежда от член 66, буква б) от Директивата за ДДС и правото на приспадане възниква, когато подлежащият на приспадане данък става изискуем. С това допълнително вписване във фактурата на получателя се предоставя информацията, че доставчикът на услуги се облага на база на получените възнаграждения, и този получател може да изведе от това обстоятелство последиците, които се налагат с оглед на приспадането на ДДС. В литературата се застъпва становището, че от член 226, точка 7а от Директивата за ДДС следва, че уредената в член 167 от Директивата за ДДС взаимовръзка между изискуемостта на ДДС и правото да се иска приспадане сега вече има императивен характер [...].
- 22 Директива 2010/45/ЕС е трябвало да бъде транспонирана в националното право до 31 декември 2012 г.; при все това германският законодател не е транспонирал член 226, точка 7а от Директивата за ДДС. Това изглежда логично, като се има предвид националната правна уредба, от която следва че получателят на фактура не се нуждае от информация дали издалото фактурата лице се облага на база на получените възнаграждения, тъй като това не засяга приспадането на данъка **[ориг. 12]**.

- 23 б) Все пак е необходимо да се посочи, че правното положение съгласно националното право е съвместимо с член 167 от Директивата за ДДС, ако член 167 от Директивата за ДДС не е задължителна разпоредба, а представлява само „концепция“ [...].
- 24 Обстоятелството, че член 167 от Директивата за ДДС представлява само концепция, би могло да произтича от Декларацията на Съвета и на Комисията по Протокола относно член 17, параграф 1 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота (ОВ L 145, стр. 1) [...]. Член 17, параграф 1 от Директива 77/388/ЕИО представлява еднакво формулираната предходна разпоредба на член 167 от Директивата за ДДС. Съгласно Декларацията по този протокол държавите членки могат да дерогират предвидения в член 17, параграф 1 принцип, когато доставчикът на стоки или услуги се облага на база на неговите приходи [...].
- 25 Изглежда обаче съмнително дали тази декларация по протокола може да се използва за тълкуването на Директивата за ДДС. Наистина по принцип може да се прави позоваване на декларациите по протоколи в подкрепа на тълкуване на актове на Европейския съюз (вж. например Съд на Европейския съюз, решение от 19 юни 2006 г., т. 32). Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз това обаче не важи, когато съдържанието на декларацията по протокола не намира израз в текста на разглежданата разпоредба (Съд на Европейския съюз, решение от 23 февруари 1988 г., 429/85, т. 9; решение от 26 февруари 1991 г., С-292/89, т. 18; решение от 29 май 1997 г., С-329/15, т. 23; решение от 3 декември 1998 г., С-369/96, т. 26).
- 26 Следователно от определящо значение е дали съдържанието на декларацията по протокола е инкорпорирано в разпоредбите на Директивата за ДДС. Текстът на член 167 от Директивата за ДДС не предвижда ограничение, както това ограничение следва от декларацията по протокола. Декларацията по протокола обаче би могла да намира израз в **[ориг. 13]** новата разпоредба, съдържаща се в член 226, точка 7а от Директивата за ДДС. Така, видно от формулировката ѝ, приложимостта на тази разпоредба зависи от наличието на две условия. От една страна, задължително се изисква ДДС да става изискуем при получаване на плащането в съответствие с член 6б, буква б) от Директивата за ДДС. От друга страна, задължително се изисква правото на приспадане да възниква, когато подлежащият на приспадане данък става изискуем. Следователно с второто условие се повтаря текстът на член 167 от Директивата за ДДС. Ако се приеме, че член 167 от Директивата за ДДС трябва да се прилага строго и без изключение, това би означавало, че второто условие е напълно излишно. При това положение се налага изводът, че са налице съображения от систематично естество, изведени от взаимовръзката между член 167 от Директивата за ДДС и член 226, точка 7а от Директивата за ДДС, които подкрепят тезата, че член 167 от Директивата

за ДДС не е строга разпоредба, а е концепция, от която държавите членки могат да се отклоняват.

3. Релевантност

- 27 Преюдициалният въпрос е от значение за решаването на спора. [...] [изложение]

II. Втори преюдициален въпрос

28. Вторият въпрос възниква само ако държавите членки могат да дерогират по описания по-горе начин разпоредбата на член 167 от Директивата за ДДС. С този въпрос се цели да се изясни дали в тези случаи данъчнозадълженото лице може да упражни правото на приспадане винаги и през данъчния период, през който правото на приспадане би възникнало при строго спазване на член 167 от Директивата за ДДС [ориг. 14], ако вече не е възможно да бъде упражнено през съответния съгласно националното право по-ранен данъчен период.

1. Правен анализ въз основа на националното право

- 29 Ако данъчнозадълженото лице не е приспаднало данъка, съгласно националното право не е възможно правото на това приспадане да бъде упражнено за последващ данъчен период. Когато вече не може да се претендира със задна дата приспадане на платен по получени доставки ДДС, какъвто е случаят в главното производство поради изтекъл давностен срок, правото на приспадане повече не може да бъде упражнено.
- 30 Съгласно член 16, параграф 2, първо изречение от UStG сумите на начисления по получени доставки ДДС задължително се изваждат през данъчния период, в който те попадат. От това следва, че сумите на начисления по получени доставки ДДС следва да се приспадат през данъчния период, в които са налице условията за правото на приспадане [...]. Данъкът не може повече да бъде приспаднал през последващ данъчен период [...]. Ако не е приспаднал данъка през съответния данъчен период, данъчнозадълженото лице може да приспадне впоследствие съответния данък само ако актът за установяване на данъчното задължение за този данъчен период все още може да бъде изменен [...]. При всички случаи обаче не се допуска изменение на акта за установяване на данъчното задължение, ако давностният срок по отношение на този период вече е изтекъл.

2. Съмнения относно тълкуването на правото на Съюза

- 31 Възможно е член 167 от Директивата за ДДС да изисква различна преценка в случаите, когато чрез дерогация от член 167 от Директивата за ДДС националното право премества момента на възникване на правото на приспадане в по-ранен данъчен период, правото не е било упражнено през този данъчен период **[ориг. 15]** и националното право — както и при обстоятелствата като разглежданите в главното производство — изключва възможността за последващо упражняване.
- 32 Съгласно постоянната практика на върховните съдилища правото на приспадане на ДДС е основен принцип на общата система на ДДС, с която се цели да се гарантира неутралитет на ДДС. Правото на приспадане на ДДС е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано (Съд на Европейския съюз, решение от 15 септември 2016 г., C-516/14, т. 37 и сл.; решение от 21 март 2018 г., C-533/16, т. 37 и сл.); решение от 21 ноември 2018 г., C-664/16, т. 37 и сл.).
- 33 От член 179 от Директивата за ДДС следва, че и по силата на правото на Съюза по принцип правото на приспадане следва да се упражни за данъчния период, през който това право е възникнало (Съд на Европейския съюз, решение от 8 май 2008 г., C-95/07, т. 40 и сл.). Наистина, съгласно член 180 от Директивата за ДДС държавите членки могат да разрешат да се извърши приспадане, което не е било извършено в съответствие с член 179 от Директивата за ДДС; германският законодател обаче не се е възползвал от тази възможност.
- 34 При все това е възможно основното значение на правото на приспадане да изисква да се предостави на данъчнозадълженото лице възможността при обстоятелства като разглежданите в главното производство да иска приспадане на платения по получени доставки ДДС за посочения в член 167 от Директивата за ДДС данъчен период и в случаите, когато националната правна уредба се отклонява от разпоредбата на член 167 от Директивата за ДДС. При всички положения това би могло да е наложително, когато вече не е възможно да се иска приспадане през съответния съгласно националното право данъчен период, с цел да се гарантира и в този случай неутралитетът на системата на ДДС. Това е така, тъй като в тази хипотеза дерогацията от член 167 от Директивата за ДДС — която сама по себе си е благоприятна за данъчнозадълженото лице — е в негов ущърб.

3. Релевантност

- 35 Вторият преюдициален въпрос е от значение за решаването на спора, ако отговорът на първия въпрос е отрицателен и държавите членки могат да дерогират разпоредбата на член 167 от Директивата за ДДС по описания **[ориг. 16]** начин в хипотезите по член 66, буква б) от тази директива. [...] [изложение]

Г. Национални процесуалноправни въпроси

36 [...]

37 [...]

38 [...] **[ориг. 17]** [...]

39 [...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ